

- w konsekwencji stwierdzenie, że strona skarżąca prawidłowo zinterpretowała i zastosowała GA CONTAIN i GA ICARGO;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga wpisuje się w problematykę związaną ze sprawą T-84/17, Consorzio IB Innovation/Komisja. Owa skarga była skierowana przeciwko decyzji Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Badań Naukowych i Innowacji z dnia 30 listopada 2016 r. (ARES 2016 – 6711369), w której ta ostatnia uznała, że IBI jest zobowiązane do zwrotu kwoty 294 925,43 EUR w związku z umową nr 261679-CONTAIN i kwoty 155 482,91 EUR w związku z umową nr 288383-ICARGO, a także do zweryfikowania, czy w związku z szeregiem późniejszych umów występowały systematycznie błędy.

Strona skarżąca podważa dokonaną przez Komisję wykładnię spornych umów.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej i sprzecznej interpretacji pojęć „beneficjenta” i „strony trzeciej”, naruszającej umowy o grant („Grant Agreement” zwane dalej „GA”) i ogólne warunki („general conditions”, zwane dalej „GC”) zawarte w załącznikach II do GA.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że konsorcjum nie jest pojedynczym podmiotem, lecz raczej grupą przedsiębiorstw lub „podmiotem zbiorowym”, i że ani w GA, ani w GC zawartych w załączniku II do GA nie ma stwierdzenia, iż przedsiębiorstwo wchodzące w skład konsorcjum jest stroną trzecią w stosunku do beneficjenta GA, jeżeli oba podmioty mają różną osobowość prawną.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez audytora i przez Komisję art. 9 GA CONTAIN i art. 9 GA ICARGO w odniesieniu do prawa mającego zastosowanie do umów oraz zastosowania pozaumownych i prawnie niewiążących zasad.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zatwierdzony przez Komisję raport audytora jest oparty na wykładni GA pozbawionej podstawy w tekście umów i w zasadach prawnych mających do nich zastosowanie. Przeciwnie, raport ten jest oparty wyłącznie na „instrukcji obsługi” przygotowanej przez służby Komisji. Dokument ten, opracowany jednostronnie, nie może przeważać nad zasadami uzgodnionymi między stronami.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. II.15.2.c w załącznikach II do GA CONTAIN i ICARGO.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że system rozliczania kosztów pośrednich dotyczących niektórych konsultantów wewnętrznych IBI korzystających z telepracy nie może być uznany za prawidłowy.
4. Zarzut czwarty dotyczący żądania rewizji umów niebędących przedmiotem audytu, które nie jest oparte na żadnym postanowieniu umowy.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie jest jasne, na mocy której klauzuli umownej GA ICARGO i CONTAIN, w tym również wszystkich załączników do tych umów, Komisja miałaby prawo żądać od IBI dokładnej i szczegółowej weryfikacji wszystkich umów, w których IBI uczestniczyło w ramach Siódmego programu ramowego. W rzeczywistości Komisja, w oparciu o założenie, że błędy stwierdzone przez audytora występują systematycznie, żąda, aby IBI wskazało, czy lista jest kompletna, i w razie potrzeby uzupełniło ją o brakujące projekty, a także aby zbadało, czy takie systematyczne błędy wystąpiły w dotyczących ich raportach finansowych.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2017 – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo przeciwko Komisji

(Sprawa T-130/17)

(2017/C 121/69)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016)6950 z dnia 28 października 2016 r. dotyczącej zmiany warunków wyłączenia obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego do gazociągu OPAL;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 16 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych i niewłaściwej oceny aktu inicjującego postępowania w sprawie modyfikacji dotychczasowego wyłączenia gazociągu OPAL spod obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego, przyznanego w 2009 r. na mocy decyzji Niemieckiej Federalnej Agencji ds. Sieci.
2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji do podjęcia decyzji modyfikującej wyłączenie gazociągu OPAL spod obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 17 Dyrektywy 2009/73/WE.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 2 pkt 33 Dyrektywy 2009/73/WE.
 - Warunkiem przyznania wyłączenia regulacyjnego dla nowej istotnej infrastruktury gazowej jest to, by poziom ryzyka związanego z inwestycją w tę infrastrukturę był taki, że dana inwestycja nie miałaby miejsca bez udzielenia wyłączenia regulacyjnego.
 - Inwestycja mająca za przedmiot budowę gazociągu OPAL została finalnie zrealizowana i ukończona w dniu 13 lipca 2011 r., więc nie można już mówić o dalszym istnieniu jakichkolwiek takich ryzyk.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a) i e) Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL nie wpłynie negatywnie na konkurencję na rynku gazu.
6. Zarzut szósty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a) Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL zwiększy bezpieczeństwo dostaw gazu na rynek wewnętrzny.
7. Zarzut siódmy dotyczący nieuwzględnienia konieczności respektowania treści art. 102 TFUE przez Niemiecką Federalną Agencję ds. Sieci w związku z podejmowaniem decyzji o wyłączeniu na mocy art. 36 Dyrektywy 2009/73/WE.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia obowiązku należytego uzasadnienia aktu w rozumieniu art. 296 TFUE oraz w rozumieniu art. 263 TFUE.
11. Zarzut jedenasty dotyczący narażenia odbiorców gazu w Rzeczypospolitej Polskiej na ryzyko braku dostaw gazu, co stanowi naruszenie traktatowego celu działania zmierzającego do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego oraz zasady solidarności energetycznej powiązane z naruszeniem art. 7 Traktatu przez przyjęcie decyzji, która pozostaje w sprzeczności z innymi politykami Unii Europejskiej.

12. Zarzut dwunasty dotyczący uprzywilejowanego traktowania infrastruktury będącej przedmiotem zwolnienia, której status jest niezgodny z prawem UE.
 13. Zarzut trzynasty i czternasty dotyczące naruszenia odpowiednio art. 274 i art. 254 Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony.
 14. Zarzut piętnasty dotyczący naruszenia art. 7 TFUE przez przyjęcie decyzji, która pozostaje w sprzeczności z innymi politykami Unii Europejskiej.
 15. Zarzut szesnasty, na podstawie art. 277 TFUE, dotyczący nieważności art. 2 pkt. 33 w związku z art. 36 ust. 1 Dyrektywy 2009/73/WE przez arbitralne wprowadzenie dyskryminacyjnego podziału na infrastrukturę mogąca podlegać wyłączeniu regulacyjnemu oraz pozostałą infrastrukturę niekwalifikującą się do takiego wyłączenia.
-